

III Міжнародна науково-практична конференція

«Сучасний стан та перспективи розвитку сектору безпеки України: публічно-приватні аспекти»

4. Тимченко Г. Мiroва угода в науці цивільного процесуального права – Право України. 2004. №8– с. 104
5. Нефедьев Е.А. Склонение сторон к миру в гражданском процессе. – Казань, 1890. – С. 84.
6. Азаревич Д. Судостроительство и судопроизводство по гражданским делам. – Варшава, 1900. – Т. 3. – С. 72, 73.
7. Тютрюмов И.М. Законы гражданские. – Спб., 1910. – С. 883.
8. Анненков К. Опыт комментария к Уставу гражданского судопроизводства. — Спб., 1887. – С. 225.
9. Васьяковский Е.В. Учебник гражданского процесса. – М., 1914. – С. 457.
10. Гольмстен А.Х. Учебник русского гражданского судопроизводства. – Спб., 1913. – С. 269.
11. Клейнман А.Ф. Гражданский процесс. – М., 1938. – С. 28.
12. Гражданский процессуальный кодекс РСФСР с постатейно систематизированным материалом. – М., 1926. – С. 9-10.
13. Фишман Л.И. Движение гражданского процесса. – Харьков, 1926. – С. 141– 142.
14. Анохин К. Судебные мировые сделки // Сов. юстиция. – 1959. – № 9. – С. 52.
15. Чечот Д.М. Участники гражданского процесса. – М., 1960. – С. 47.
16. Якубов С.А. Права и обязанности сторон в советском гражданском процессе: Дис... канд. юрид. наук. –Л., 1961. – С. 216-217.
17. Штугин Я.Л. Предмет доказывания в советском гражданском процессе: Автореф. дис... д-ра юрид. наук. – М., 1964. – С. 16.
18. Гукасян Р.Е. Проблема интереса в советском гражданском процессуальном праве: Автореф. дис... д-ра юрид. наук. – Свердловск, 1970. – С. 29.
19. Бортник О.Г. Мiroва угода та можливості її примусового виконання. Наукові записки ХЕПУ №1 – 2005 р. – С. 4-5.
20. Сібільов Д.М. Мiroва угода в господарському та цивільному процесі.

ГОНЧАРЕНКО ГАННА АНАТОЛІВНА

*асистент кафедри адміністративного права та адміністративної діяльності
Національного юридичного університету імені Ярослава Мудрого*

ЛІСОВИЙ ФОНД УКРАЇНИ ЯК ЧИННИК ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ЕКОЛОГІЧНОЇ БЕЗПЕКИ

До найактуальніших проблем сьогодення, безперечно, відносимо проблеми екології. Згідно зі ст.16 Конституції України обов'язком держави є забезпечення екологічної безпеки і підтримання екологічної рівноваги в Україні.

Складовими елементами здійснення в державі екологічної політики є реалізація державної політики розвитку лісового господарства України, організація та правове регулювання функціонування сучасної системи органів державної влади, місцевого самоврядування у сфері управління лісовим фондом України. Ліси – це один з найважливіших компонентів навколишнього природного середовища, найскладніше та найпотужніше рослинне угруповання за різноманітністю побудови та рівнем впливу на довкілля. Лісами вкрито близько третини суходолу Землі, вони життєво необхідні людству з багатьох точок зору: екологічної, економічної, соціальної, культурної, духовної тощо.

Оцінюючи якість людського життя, організація ООН з питань освіти, науки та культури розглядає до тридцяти одного показника, п'ятнадцять з яких, у тому числі забезпеченість киснем, водою і харчами, кліматичні умови, збереженість фауни і ґрунтів, наявність деревини, тісно пов'язані з лісами.

За площею лісів та запасами деревини Україна є державою з дефіцитом лісових ресурсів. Ліси займають більш як 15,7 % території України (9,58 мільйона гектарів) і розташовані переважно на півночі (Полісся) та заході (Карпати). Оптимальним, за європейськими

III Міжнародна науково-практична конференція

«Сучасний стан та перспективи розвитку сектору безпеки України: публічно-приватні аспекти»

рекомендаціями, є показчик лісистості 20 %, для досягнення якого необхідно створити більше 2 мільйонів гектарів нових лісів. Загальна площа вкритих лісовою рослинністю земель збільшилася з 1961 р. із 7,1 до 9,5 мільйона гектарів (на 33,8 %). Якщо зазначені темпи заліснення будуть збережені, то лише через 20 років в Україні буде досягнутий оптимальний рівень лісистості.

Популювання шляхів впорядкування діяльності лісової галузі і всіх суб'єктів лісових відносин з врахуванням необхідності підвищення екологічного та ресурсного потенціалу лісів, збереження біологічного різноманіття лісових екосистем, забезпечення їх позитивного внеску в попередження змін клімату, задоволення потреб суспільства в лісових ресурсах та послугах, усунення лісопорушень, вимагає утворення єдиної системи управління лісовим фондом України.

Проте, історично сформувалась ситуація закріплення лісів державної форми власності за численними міністерствами і відомствами, до сфери управління яких вони відносяться. Так, станом на квітень 2014 р. зафіксовано наступний розподіл земель лісового фонду України державної форми власності за відомчою підпорядкованістю, тобто з 86% (бо інші 14% земель лісового фонду знаходяться у комунальній і приватній власності) у віданні Держлісагенства України – 66%, Мінагрополітики України – 5,5%, Державної служби з надзвичайних ситуацій – 2,1%, у віданні Міністерства оборони України – 1,6%, Мінприроди України – 1,5%, Міністерства інфраструктури України – 1,2%, землі запасу – 7,5% .

Така розпорошеність суб'єктів управління лісовим фондом державної власності вважаємо є негативним фактором, не сприяє підвищенню ефективності управління та ускладнює застосування системного підходу до управління всіма лісами країни.

На підставі аналізу особливостей правового становища суб'єктів управління лісовим фондом України можна зробити висновок, що загалом в Україні склалася багаторівнева складна система формування та реалізації державної політики в сфері управління лісовим фондом. Провідним органом цієї системи виступає Держлісагенство України.

Так, незважаючи на значні зусилля держави, спрямовані на створення необхідних умов для функціонування системи суб'єктів управління лісовим фондом України, на жаль, ця система не позбавлена певних вад. Механізми реалізації державної політики в сфері управління лісовим фондом України, направлені на збереження та невиснажливе використання лісових ресурсів держави потребують вдосконалення.

На сьогодні, надзвичайно актуальною проблемою, враховуючи розгалуженість суб'єктів управління лісовим фондом України, є забезпечення цілісності управління лісовим фондом України з урахуванням як загальних засад цієї діяльності, так і особливостей її організації різними суб'єктами. Тому вважаємо за доцільне враховувати один із принципів належного управління – узгодженість, який передбачає, по-перше, необхідність узгодження тих політик, що впроваджуються різними органами на різних рівнях управління з метою найбільш ефективної їх реалізації, а по-друге – їх відповідальність за ефективне виконання доручених їм завдань. Особливу увагу треба приділити забезпеченню узгодженості усіх органів, що здійснюють формування та реалізацію державної політики в сфері управління лісовим фондом України.